Ritual de trecere

Sergiu Someşan

Deasupra mării, cerul avea o nuanță cenuşie şi vântul care bătea dinspre larg făcea ca plaja să aibă un aspect dezolant. Din cauza norilor, soarele căpătase o ciudată culoare galben-verzuie, dând celor câțiva turişti răzlețiți pe plajă un aspect fantomatic. Când am zărit-o, nu mi-a venit să cred ochilor. Deşi era răcoare şi oamenii care treceau pe lângă mine în căutare de scoici şi cochilii erau îmbrăcați destul de gros, ea făcea plajă. Privind-o numai pe ea, nici n-ai fi crezut că e sfârşitul lui septembrie, ci, după dezinvoltura cu care, în costum de baie, încerca să capteze razele soarelui, te-ai fi putut imagina în plină vară. Dar, dacă ridicai ochii de pe apariția ei solară şi priveai cum vântul spulbera hârtiile murdare de pe plajă, reveneai înfiorat la realitate: era un rece sfârşit de septembrie. Şi, cu toate că se afla destul de departe de drumul meu, m-am simțit irezistibil atras de pata deschisă de culoare pe care cearşaful ei o făcea pe nisipul umed.

Stațiunea era mai mult pustie, populată de personaje fantomatice, ciudate şi în criză de bani ca şi mine, care profitau de reducerile de preț de la sfârşitul sezonului… De trei zile bântuiam pe plajă fără să am curajul să mă dezbrac şi chiar mă bătea gândul să dau dracului biletul oferit generos de patronul meu şi să mă duc acasă unde tot singur aş fi fost, dar măcar acolo era mai cald… Şi fără atâtea babe reumatice în jurul meu care să-şi etaleze frumusețile devastate de timp la trecerea mea de parcă aş fi fost cine ştie ce Făt-frumos.

Era ceva într-adevăr deosebit la fata asta, şi nu merita să ratez ocazia. Avea un trup superb şi un minuscul costum de baie portocaliu încerca în zadar să-i ascundă rotunjimile voluptoase. Ajuns lângă ea, aş fi putut să trec mai departe sau să mă opresc şi să încerc să intru în vorbă. Ca să întreb ce? „Nu ți-e frig?" sau, „nu vrei să faci o baie?" Cuvinte care mi s-au părut cu atât mai ridicole cu cât am apucat să văd în timp ce mă apropiam, cartea pe care o citea: Filozofia Alchimiei. Şi tot pe cearşaf, un alt teanc de cărți din care nu am putut să-i descifrez titlul decât la una singură: Ritual de trecere.

Recunosc că nu făceam o figură foarte inteligentă stând proțăpit în fața cearceafului şi încercând cu disperare să găsesc o frază care să arate că nu sunt chiar atât de idiot precum arătam. Umbra mea se oprise palidă pe cartea pe care o citea, astfel încât, într-un târziu, m-a băgat în seamă şi a ridicat ochii spre mine.

— Mă duceam spre terasă, am arătat eu spre clădirea de la marginea plajei, şi m-am gândit că, poate, vrei să-ți aduc când mă întorc un ceai sau o cafea să te încălzeşti.

— Nu mi-e frig, a scuturat ea din cap răvăşindu-şi buclele roşcate, dar când revii poți să-mi aduci o bere neagră. La cutie, a mai adăugat ea şi s-a cufundat din nou în lectură.

Mi-am târât perplexitatea prin nisipul umed de pe plajă până la terasa unde speram să găsesc berea neagră pe care, vrând-nevrând, eram nevoit să o caut. O clipă mi-a trecut prin cap ideea să intru, să beau o cafea şi apoi, profitând de faptul că nu mai eram în raza ei vizuală, să dispar. Dar, fie gândul că s-ar putea s-o mai întâlnesc, fie gena corectitudinii care de-a lungul vieții m-a făcut să intru în multe încurcături, m-a îndemnat să mă apropii de chelneriță şi să-i cer:

— O cafea şi-o bere neagră, vă rog!

Abia când mi-a adus cafeaua şi sticla de bere neagră mi-am adus aminte de formularea expresă: o bere neagră la cutie. Când i-am cerut asta, femeia m-a privit cu milă:

— Nu se fabrică bere neagră la cutie, domnule. Sau cel puțin eu nu am auzit.

— Dar… bine… m-am fâstâcit eu, i-am promis unui prieten că-i duc o cutie de bere neagră.

— Prietenul dumneavoastră, a zis chelnerița uitându-se semnificativ spre plajă, trimite în fiecare zi pe cineva după bere neagră la cutie. Răspunsul meu e acelaşi: nu se fabrică bere neagră la cutie.

Prietenii care mă cunosc pot depune mărturie că nu strălucesc prin inteligență şi totuşi, uneori, mai rar, mult mai rar decât mi-aş fi dorit, am câte o tresărire, câte o scânteie care luminează cenuşiul şi monotonia unui an întreg. Cum a fost şi ideea care mi-a venit pe moment.

— Păi, atunci, goliți berea asta din sticlă într-o cutie şi am să i-o duc aşa…

Zâmbetul malițios cu care chelnerița mi-a ascultat sfatul m-a făcut să mă simt ca un mic Alexandru Macedon care, în sfârşit, a găsit rezolvarea nodului gordian.

Am străbătut iar plaja spre fată ținând cutia de bere cu grijă, ca pe un trofeu de preț. Când am ajuns, fata renunțase la alchimie şi la filozofia ei frunzărind acum altă carte: „Ritual de trecere”

A luat berea, mi-a mulțumit fără să pară că a observat substituirea făcută de mine şi mi-a făcut semn să iau loc alături. A băut o gură de bere apoi mi-a spus:

— Ştii ce mă-ntreb? Uite! Cartea asta am găsit-o într-un anticariat din oraş. Are mai mult de o sută de ani vechime şi omul care a scris-o chiar crede că tot ce a afirmat el aici, este şi adevărat. De exemplu sunt date o mulțime de metode prin care, cu ajutorul unor simple ritualuri de trecere, poți chema duhuri, monştri, djini, fantome şi tot ce-ți mai doreşte inima, să treacă în lumea noastră ca să-ți îndeplinească orice dorință… Poate autorul nu a făcut decât să dea glas unor superstiții specifice timpurilor lui…

Făcu o pauză, mai luă o gură de bere, mă privi cu ochii ei verzi şi imenşi şi mă întrebă:

— Dar dacă e adevărat? Ai avea curaj să încerci?

M-am uitat în jur. Turiştii singuratici se lămuriseră într-un târziu că sezonul estival s-a încheiat şi că nici nu avea să mai fie altul până la anul. Aşa că plecaseră spre hotelurile ieftine în care se cazaseră, lăsându-ne pe noi doi singuri pe toată plaja. Am privit-o drept în față. Bea în continuare din cutia de bere cu înghițituri mici uitându-se la mine curioasă în aşteptarea răspunsului meu. Am avut o clipă impresia că o revăd pe profesoara mea de biologie privind insensibilă o insectă abia pusă în insectar. Tresăririle insectei, care pe noi, copii, ne impresionau cel mai mult, pentru ea nu existau Am ridicat din umeri înfiorându-mă pentru că acum eu mă simțeam insecta.

— Nu cred că aş avea curaj… E posibil să fie numai o superstiție, aşa cum zici tu. Dar dacă e adevărat? Dacă există cea mai mică şansă să fie totuşi adevărat? Ai avea curaj să dai drumul la unul ca ăsta în lume? şi i-am arătat miniatura de pe copertă unde un monstru uriaş şi verzui îşi ridica din apa mării aripile imense încercând parcă să cuprindă lumea cu ele.

— Ideea pare tentantă, nu-i aşa? Mai ales când ştii că îl stăpâneşti tu, a zâmbit fata ispitită de gând.

A rămas cu ochii fixați spre largul de parcă ar fi văzut deja uriaşul ei sclav ieşind din apele mării.

— Am să o citesc cu atenție la noapte şi am să-ți spun mai multe când ne revedem… şi începu să-şi strângă cu gesturi grăbite lucrurile de pe cearşaf. Am condus-o până la hotel, ajutând-o să-şi ducă cărțile. La despărțire mi-a spus:

— Mă cheamă Lisa. Să mă cauți mâine la zece. Aş fi curioasă să încercăm, totuşi, un ritual de trecere. Şi pentru asta este nevoie de doi… mi-a zâmbit ea misterios lăsându-mă nedumerit în holul hotelului.

M-am îndreptat confuz spre pensiunea unde aveam o cameră închiriată pentru încă o săptămână. În cameră: un dulap, o noptieră şi un pat în care m-am aşezat şi, cu ochii în tavan, am început să mă gândesc la Lisa. Oare ce a vrut să spună cu „trebuie să încercăm un ritual de trecere”? Cu gândul la ea am adormit şi am visat-o toată noaptea mergând cu mine de mână printr-un labirint. Deşi nu văzusem labirintul, aşa cum se întâmplă deseori în vis, ştiam că la capătul lui ne aşteaptă un pat, în care, într-un târziu am şi ajuns. Cu privirea țintă în ochii ei mari, verzi-aurii, am început să o dezbrac dar, dintr-o dată, pielea ei albă şi fină a erupt în mii de locuri lăsând să se vadă sub ea solzii unui monstru care, în urâțenia lui, mai păstra încă trăsăturile Lisei.

— Vino, îmi şoptea ea, am nevoie de tine să… A mai spus ceva, dar nu am înțeles ce pentru că patul a luat foc şi ne-am prăbuşit amândoi într-un abis din care numai soneria telefonului m-a putut scoate.

— Nu uita să vii azi, la zece! mi-a şoptit o voce senzuală pe care, într-un târziu, am recunoscut-o ca fiind a Lisei. Am vrut să mai spun ceva, dar ea pusese deja receptorul în furcă.

M-am uitat buimăcit la ceas. Era nouă dimineața. Dormisem aproape douăsprezece ore, lucru care nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Drumul cu Lisa prin labirint îmi părea încă atât de real, încât m-am ridicat din pat căutând din ochi zidurile înalte şi cenuşii ale labirintului pe care semne şi simboluri ciudate spuneam ceva într-un limbaj ce nu voiam să-l ştiu.

Am coborât amețit în sala de mese sărăcăcioasă a pensiunii, mi-am băut ceaiul călduț şi am mâncat tartina cu unt şi dulceață gândindu-mă dacă să mă duc sau nu la întâlnirea cu Lisa. O voce interioară îmi spunea că cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să urc înapoi în cămăruță, să-mi iau geamantanul şi să prind primul tren spre casă, uitând de Lisa şi de ritualurile ei de trecere. „Dar dacă, îmi

şoptea un drăcuşor neastâmpărat din mintea mea, toate astea nu sunt decât un joc menit să alunge plictisul şi să ne aducă mai aproape."

— Sper că suficient de aproape încât să merite efortul! am mormăit eu încruntându-mă la tartina cu dulceață.

Cu inima cuprinsă de o presimțire sumbră dar, în acelaşi timp, cu senzația că fac un lucru misterios şi interzis, m-am îndreptat spre hotelul Lisei. Mă aştepta în hol şi, când i-am văzut ochii senini şi strălucitori, mi-am spus că fără îndoială coşmarul de azi-noapte se datora poveştilor cu care mă speria bunica în copilărie.

M-a luat de mână cu o nerăbdare vizibilă:

— Mergem? m-a îndemnat ea surescitată încât, fără să vreau, m-a trebut un fior. Avea cartea sub braț şi o sacoşă mică pe care mi-a dat-o mie s-o duc. În momentul în care am plecat cu ea de mână de-a lungul plajei pustii, m-am simțit pătrunzând pe un tărâm misterios şi vrăjit în care nimic nu era imposibil. Am mers mai departe decât de obicei şi ne-am oprit în mijlocul unor stânci care ne fereau de ochii indiscreți. Valurile erau mai mari şi mai cenuşii în dimineața asta şi lumina părea filtrată prin apa unui acvariu imens care atârna deasupra noastră şi ținea loc de cer. A întins cu mişcări grăbite cearşaful dar, cum era mult mai frig ca ieri, nu s-a mai dezbrăcat în costum de baie, ci s-a întins pe el, aşa, îmbrăcată.

— Vino lângă mine, m-a chemat ea cu o voce dintr-o dată răguşită. M-am aşezat lângă ea şi atunci, cu o mişcare felină, s-a aplecat deasupra mea:

— Ei, o facem? a întrebat cu o voce persuasivă. Aici nu ne vede nimeni…

M-a trecut un fior scurt şi am dat s-o cuprind în brațe dar ea s-a scuturat revoltată:

— Eu mă refeream la un Ritual de Trecere. Tu ce credeai?

Am mormăit ceva despre cât este de frig şi că ar trebui să ne încălzim înainte de a începe ceva serios.

— Cunosc o metodă mai sigură pentru asta, a spus ea şi a scos din sacoşă un termos cu ceai cald.

— Iar ceai?! m-am revoltat eu. Am băut oceane de ceai în concediul ăsta.

— Al meu e cu rom, a zâmbit ea malițios. Aşa că, precis te va încălzi. Am băut strâmbându-mă un pahar cu ceai apoi am plecat bosumflat după ea spre malul mării.

— Uite-aici o să îl facem! a indicat ea un loc mai ferit pe plajă. A deschis cartea şi mi-a arătat desenul unui altar primitiv făcut din pietre.

— Uite! Aşa trebuie să arate. Eu o să-i desenez conturul, iar tu o să aduci pietrele…

Până m-am întors eu cu pietrele, ea desenase deja conturul incintei sacre după modelul din carte. Ne-am apucat amândoi să clădim micul altar. Ar fi trebuit să aibă forma unui cerc cu diametrul de vreo doi metri şi cu înălțimea de 20-30 de centimetri, adică cât vreo trei patru bolovani aşezați unul peste altul. De fapt aici era toată problema noastră. Pentru că bolovanii erau umezi şi alunecau mereu, tot chinul nostru părea un fel de muncă a lui Sisif, bineînțeles păstrând proporțiile.

— Ar fi trebuit să aducem var să facem un pic de mortar, am venit eu cu o idee, sperând să

amân pană mâine sau, oricum, pe mai târziu munca noastră.

— Nu e bine să folosim mortar, m-a contrazis ea. În carte scrie că pietrele trebuie să stea în echilibru, fără nici un fel de liant…

— Susținute numai de credință, eventual… am mormăit eu înciudat, dar ea s-a făcut că nu mă aude.

În sfârşit, când construcția noastră a început să semene îngrijorător de mult cu desenul din carte, Lisa a scos din sacoşă un soi de amuletă şi, folosindu-se de trei bețe, a încropit un trepied şi a atârnat-o într-un echilibru fragil deasupra altarului.

Eu tot mai credeam că totul este doar un pretext, un moft pentru a amâna folosirea cearşafului în scopul în care speram eu. Dar Lisa părea hotărâtă să ducă ceremonialul din carte până la capăt. Mă aşeză la intrarea în mica incintă sacră, în postură de mare preot probabil, iar ea a intrat în interiorul cercului şi, cu fața spre mare, a început să citească din carte incantația către zeul ei păgân. O citi şi o reciti iar şi iar, fără un efect vizibil, în timp ce eu, în spatele ei, plimbându-mi privirea peste trupul ei, mă întrebam când va termina odată cu jocul ăsta prostesc.

Într-un târziu umerii i se încovoiară a neputință şi se întoarse spre mine învinsă.

— Nu merge! şopti ea stins. Ceva nu am făcut aşa cum scria în ritual… Şi mai este şi o pagină lipsă în care cred că erau lucruri esențiale…

— Cred că cei doi care efectuează vraja asta trebuiau să facă sex înainte, am încercat eu să aduc discuția spre punctul care mă interesa. Doar aşa, ca să-şi golească mintea de păcatele cărnii, am adăugat eu văzându-i sclipirea furioasă din ochi.

— Nu ai înțeles nimic, nu? Prin incantația mea eu ar fi trebuit să-l chem din adâncurile mării pe Odkinn... Şi din câte se spune în carte, lucrul ăsta, trecerea lui spre noi, se poate face numai la o dată fixă... la fiecare 11 ani, pe 21 septembrie... El ar fi trebuit să treacă în lumea noastră şi eu să-i devin mireasă... şi apoi zeiță...

A aruncat cartea furioasă în nisip şi s-a îndreptat abătută spre cearşaf. Atât de frumoasă şi atât de nebună!

Odată excursia noastră pe tărâmul zeilor terminată, Lisa a devenit ceva mai prozaică şi a început să umble bosumflată în sacoşă, scoțând şi aşezând o masă frugală. Am mâncat în tăcere. Ea deprimată şi eu frustrat. Cum puține speranțe pentru o partidă de sex mai rămăseseră, mi-am permis să devin mai sincer şi mai rău:

— Lasă-l naibii pe zeul tău marin şi gândeşte-te că până peste 11 ani o să fii măritată şi cu o groază de copii şi nu o să mai ai timp de el...

S-a întors cu spatele la mine, fără să mă bage în seamă. Cum vântul rece începuse să mă pătrundă prin hainele subțiri şi cum ziua mi se părea definitiv şi iremediabil compromisă, am început să devin obraznic, socotind că tot nu am ce pierde. Am luat o cutie de sardine în care mai rămăseseră câteva resturi şi i-am zis sarcastic:

— Dacă pe zeul tău marin nu l-au atras incantațiile tale vrăjite, ia să vedem dacă mirosul de peşte nu o să-l tenteze mai mult....şi, trăgând de capacul cutiei, am răsturnat sardinele rămase în mijlocul altarului.

— Nu face asta! a țipat Lisa la mine.

Uitându-mă spre ea am simțit cum capacul tăios al cutiei îmi pătrunde în palmă şi câteva picături de sânge au căzut pe nisipul din altar.

Brusc am simțit că se schimbă ceva: amuleta din vârful bețelor a început dintr-o dată să pulseze de parcă ar fi fost vie şi rubinele ei false au prins a străluci rece.

— Asta era! a sărit Lisa brusc înviorată. Sigur că da! Asta era: jertfa de sânge. Fără asta nu funcționează nici un ritual...

A luat cartea de jos şi a pornit să recite ca în transă. La primele cuvinte, undeva în larg, deasupra norilor, fulgere îndepărtate au început să țeasă o plasă deasă deasupra mării. Zgomote stranii s-au iscat din adâncuri şi nisipul plajei părea că fierbe.

— Vino lângă mine, m-a strigat Lisa excitată. Vino şi ține de amuletă! Trebuie să o ținem amândoi. Aşa scrie aici...

— Lisa, nu ştiu dacă este bine ce faci... m-am codit eu.

— Vino odată! m-a apucat ea de mână şi m-a tras în interiorul fragilului cerc din bolovani.

Pune mâna pe amuletă...

Am întins mâna tremurând şi ochii mi-au fugit spre largul mării unde din ape o pereche uriaşă de aripi stăteau să se desprindă să cuprindă lumea.

— Lisa, priveşte! i-am arătat eu marea şi, înfricoşat dintr-o dată, am început să tremur.

A aruncat şi ea o privire şi ochii i-au devenit strălucitori:

— Merge... trebuie să continuăm...

Am privit-o îngrozit. Era nebună... Frumoasă, dar atât de nebună... Am prins-o de umeri şi am întors-o cu fața spre mine:

— Lisa, revino-ți! Nu trebuie să faci asta!

Era căzută în transă. Privirea ei era fixă şi pupilele păreau două hăuri întunecate.

— Trebuie... murmură ea. Trebuie ... e o şansă unică ... o dată la 11 ani, nu înțelegi?...

Nu am spus nimic dar am zgâlțâit-o cu putere de umeri, încercând să o fac să-şi revină.

Cartea i-a scăpat din mâini şi a lovit în cădere amuleta care s-a zdrobit de bolovani...

A tresărit îndurerată cu ochii țintă la cioburile amuletei:

— Ticălosule!... Ai făcut-o intenționat...

— Lisa, nu am vrut... am dat eu să neg, dar dinspre mare s-a auzit un zgomot surd, ca şi cum un corp uriaş s-ar fi scufundat brusc în ape...

Am privit într-acolo. Aripile monstrului nu se mai zăreau şi o linişte ciudată se aşternuse peste plajă, întreruptă numai de plânsul Lisei. Plângea cu suspine lungi, ca eliberată de o vrajă.

*

În majoritatea familiilor, după o ceartă mai serioasă, soția îşi amenință printre hohote de plâns perechea:

— Să ştii că mă duc la mama!

Pe mine Lisa nu m-a amenințat niciodată aşa, oricât de tare aş fi supărat-o. În schimb, se îndreaptă spre bibliotecă de unde scoate o carte cu coperțile scorojite pe care o priveşte gânditoare şi îmi spune privindu-mă insistent:

— Mi-e dor de o excursie la mare…